

РЕШЕНИЕ

№ 2199

гр. София, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 08.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **3599** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по протест на прокурор при Софийска градска прокуратура, с който се иска обявяване нищожността на Разрешение за строеж № 41 от 08.07.2019 г., издадено от главния архитект на район „Т.“ към Столична община.

В протеста се посочва, че в атакуваното разрешение неправилно са формулирани дейностите „Преустройство на апартамент 11 – Б в мезонет“, тъй като по същество строежът представлява „Преустройство, реконструкция и смяна на предназначението на апартамент 11 – Б и три тавански помещения над него в мезонет“. Счита, че дейностите засягат конструкцията на сградата, поради което съгласно чл. 148, ал. 13 ЗУТ разрешението за строеж се издава след извършено обследване по реда на чл. 176в ЗУТ, което не е направено. Поддържа, че разрешението за строеж е издадено за обект, попадащ в зоната на стария градски център на столицата (Ц 2), за която е определено задължително доказване на кота корниз чрез Работен устройствен план (РУП), съгласно Приложение към чл. 3, ал. 2 ЗУЗСО. В тази връзка се посочва за липсата на изработен и одобрен РУП, което е в нарушение на чл. 113, ал. 4, т. 2, вр. чл. 12, ал. 2 ЗУТ и чл. 93, ал. 2 от Наредба № 7/2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделни видове територии и устройствени зони. Пояснява, че новото надстрояване неправилно е представено в инвестиционния проект като „кула“, тъй като разгърнатата площ на това ниво е 32 кв. м., което е над допустимите 25 кв. м. по чл. 93, ал. 2 от Наредба № 7/2003 г. По тези съображения се прави извод за фактическо надстрояване и изграждане на нов етаж, без да е налице нотариален договор за учредяване на право

на надстрояване или пристрояване. Счита, че се касае за високо строителство по смисъла на чл. 23, ал. 1, т. 3 ЗУТ, тъй като одобреният проект на етаж е с кота корниз + 16 метра. В тази връзка намира, че строежът е трета категория по смисъла на чл. 137, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗУТ, а не четвърта, както е посочено в разрешението за строеж. Поддържа, че със заповед № ПА50-395/14.06.2017 г. на главния архитект на Столична община не са предоставени правомощия на главните архитекти на районите да издават разрешения за строеж на трета категория, което обосновавало липсата на компетентност.

В съдебно заседание се поддържат направените доводи в протеста. Допълнително се посочва, че процесният недвижим имот попада в категория с концентрация на паметници на културно – историческото наследство, която територия подлежи на особена закрила, поради което незаконосъобразно инвестиционният проект не е съгласуван по определения ред, описан в Закона за културното наследство.

Ответната страна - главният архитект на район „Т.“ към Столична община, чрез процесуалния си представител, е подал отговор, с който оспорва протеста, за което излага подробни доводи.

Заинтересованата страна Е. Й. В., чрез процесуалния си представител, е подала отговор на протеста, в който развива подробни съображения за неговата неоснователност.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От нотариален акт № 29 от 20.05.2019 г. се установява, че Е. Й. В. е собственик на самостоятелен обект в сграда – апартамент с идентификатор 68134.1001.622.1.11, с адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 11, ведно с три броя тавански помещения и едно мазе.

Във връзка с подадено заявление на Е. Й. В., адресирано до главния архитект на район „Т.“ към Столична община, е съгласуван и одобрен инвестиционен проект за строеж „Преустройство на апартамент № 11–Б в мезонет в многофамилна жилищна сграда“, находяща се на адрес: [населено място], [улица], разположена в УПИ ЖИ – 6, кв. 983 по плана на [населено място], местност „Буката“.

Предмет на проекта е надстрояване на апартамент № 11–Б, разположен на последния жилищен етаж на кота + 9,80 м. и обособяване на нови помещения в таванския етаж, разположен на кота + 12,90 м.

Проектното решение включва на кота + 9,80 м., където е ситуиран апартамент № 11–Б, се прави преустройство на съществуващи помещения, като се премахват неносещи тухлени зидове между стая 1, стая 2, кухня и вестибюл, като се обособява дневен тракт на жилището. В плочата между апартамента и таванските помещения се прави отвор за достъп и посредством метална стълба се стига до кота + 12,90 м. На кота + 12,90 м. се премахва неносещите тухлени зидове между трите тавански помещения. Входовете към таванските помещения се зазиждат. Съществуващата покривна конструкция над таванските помещения, собственост на Е. В., се отстранява и на нейно място се прави нова метална конструкция за постигане на нормален използваем обем. В обема на подпокривното пространство се обособяват две спални помещения. Покривната конструкция е с детайл: стоманена конструкция, СТБ плоча върху ЛТ ламарина, съответните изолации и замазки. За осветяване и вентилация на новите спални помещения са предвидени два броя прозорци с подпрозоречен праг от 30 см.,

като за обезопасяване е предвиден парапет. Техническите данни са следните: Разгърнатата застроена площ (РЗП) на първи етаж – 76,71 кв. м. и РЗП на второ ниво – 32,30 кв. м.

Инвестиционният проект включва следните части: „Архитектурна“, „Конструктивна“, „Електро“, „ОВК“, „Противопожарна осигуреност“ и „Санирано – хигиенни изисквания“ със съответните обяснителни записки.

Налично е конструктивно становище, според което изпълнението на проекта не води до усложнения от конструктивен характер. Приложено е конструктивно обследване, с което е дадено заключение, че изпълнението на строежа не претоварва съществуващата фундаментна конструкция и не уврежда конструкцията.

По реда на чл. 142, ал. 6, т. 2 ЗУТ е изготвен комплексен доклад № ОС-01(2)/06.2019 г., с който е дадена оценка, че изработеният инвестиционен проект съответства на съществените изисквания към строежите.

Установява се, че сградата, в която се намира процесният апартамент, притежава заверен технически паспорт № ДОСК-154/25.06.2018 г.

По делото е приложен Протокол за проведено на 12.11.2017 г. общо събрание на етажната собственост с адрес [населено място], [улица], с което взето решение за даване на съгласие за преустройство, изразяващо се в надзиждане и промяна на покривната линия на таванско помещение, принадлежащи на Е. В., собственик на ап. 11. Налична е писмена декларация – съгласие на етажните собственици да се извърши преустройство на ап. 11, изразяващо се в надзиждане и промяна на покривната линия на собствените ѝ три тавански помещения, като се осигури връзка с посочения, посредством интериорна стълба.

Последвало е издаването на Разрешение за строеж № 41 от 08.07.2019 г. от главния архитект на район „Т.“ към Столична община. Титуляр на разрешението за строеж е Е. В., което се отнася за строеж „Преустройство на апартамент № 11–Б в мезонет“ в многофамилна жилищна сграда, находяща се на адрес: [населено място], [улица], разположена в УПИ ЖИ – 6, кв. 983 по плана на [населено място], местност „Буката“.

В разрешението е отбелязано, че строежът представлява четвърта категория строеж. Отразено е, че се издава във връзка с одобрен инвестиционния проект и съставен комплексен доклад за оценка на съответствието

Видно от разписния лист се установява, че разрешението за строеж е връчено редовно на Е. В. на 09.07.2021 г. От писмо рег. № РТР19-ГР94-1278(2) от 08.07.2019 г. и известие за доставка се установява, че по реда на чл. 149, ал. 5 ЗУТ разрешението за строеж е получено от Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК) на 09.07.2019 г. Горното означава, че административният акт е влезнал в сила на 24.07.2019 г.

Видно от т. 7.14 и т. 7.15 на Заповед № РА50-395 от 14.06.2017 г. на главния архитект на Столична се установява, че на главните архитекти на районите са предоставени правомощията да одобряват инвестиционни проекти и да издават разрешения за строеж от четвърта, пета и шеста категория.

Впоследствие е съставен констативен протокол № 1/24.10.2019 г. от служители на ДНСК, в който е отразено, че строежът представлява етаж с кота корниз + 16 м и неправилно е тълкуван в инвестиционния проект като кула по смисъла на чл. 93, ал. 2 от Наредба № 7/2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделни видове територии и устройствени зони. В констативния протокол са направени извод, че се касае за строеж от трета категория, поради което главният архитект на района няма

правомощие да издава разрешение за строеж. В документа се съдържа извод, че е нарушена разпоредбата на чл. 183, ал. 1 ЗУТ, тъй като липсва договор за учредяване на право на строеж в нотариална форма. Настоящият състав не кредитира обсъжданият протокол, доколкото същият не отразява факти, които са възприети при проверката, а съдържа правни изводи. Последвало е подаването на сигнал изх. № СО-3147-00-232 от 16.01.2020 г. на директора на ДНСК до прокуратурата във връзка с изводите, направени в констативния протокол.

В съдено заседание е изслушано и прието неоспорено заключение на съдебно – техническа експертиза. Същото е обосновано, съответстващо на материалите по делото и непротиворечиво, поради което съдът напълно го кредитира.

От същото става ясно, че таванските помещения се намират на кота + 12,90 м., като в ъгловата им част се задига надзид, за да се осигури нормален използваем обем в помещението. Мястото на покривната конструкция, заето от новия елемент („кула“) е с площ от 23,75 кв. м., т. е. това е застроената площ. В тази връзка вещото лице посочва, че това е видно от чертежа „план покрив“. Оформянето на новия елемент на покривната плоскост се извършва в равнината на съществуващия тавански етаж, поради което не възниква нов етаж. Установява се, че одобреният проект съдържа обследване по смисъла на чл. 176в ЗУТ, тъй като е изготвено конструктивно становище и обследване (от л. 221 до л. 236). Според вещото лице не се променя кота корниз на сградата (+ 12 м), тъй като новият елемент на покривната конструкция отговоря на изискванията на чл. 93, ал. 2 от Наредба № 7/2003 г.

Към делото е приложен списък (изпратен с писмо изх. № 4469 от 22.08.1986 г.) на декларираните групови паметници на културата на територията на старите градски части на С. (вкл. Централна градска част и кварталите в непосредствена близост до нея). В списъка за зона „Руски паметник – Буката“ (Ж 4) в част I - „Руски паметник“ е посочен под № 43 следният групов паметник: Ансамбъл [улица]– [улица], от пл. „Д. Б.“ до [улица], вкл. „пл. Д. Б.“, вкл. пл. „Руски паметник“, вкл. озеленяване на [улица], на пл. „Руски паметник“ и на [улица], вкл. групови паметници на култура в кв. 295, 310, 311, 296, 299. За част II е посочена липсата на групови паметници на културата.

По делото са изслушани основно и повторно заключение на съдебно – архитектурно строителна и техническа експертиза, които са допуснати за изясняване дали строежът попада в групов паметник на културата.

Общото в двете заключения е свързано с това, че имотът, за който е издадено разрешението за строеж попада в УПИ VI - кв. 383, местност Буката, [населено място], който не се намира по протежението на [улица]– [улица] и не е контактен или съседен с площад Руски паметник. Според двете вещи лица в действащия подробен устройствен план ИПРЗ за местност „Зони Г – Центъра и за местност Буката не са отразени граници на групов недвижима културна ценност, т. е. не отразява процесният имот да принадлежи към защитена територия. Експертите поясняват, че кадастралните карти и регистри липсват записвания процесният имот да попада в групов недвижима културна ценност. Двете заключения в обсъжданата част са непротиворечиви и обосновани, поради което в тази част съдът ги кредитира.

Вещите лица се разминават в частта, с която посочват дали строежът се намира в групов недвижима културна ценност (ГНКЦ). Според арх. Г. С. – К. имотът попада в ГНКЦ, тъй като това е отразено в горепосочения списък (изпратен с писмо изх. № 4469 от 22.08.1986 г.) на декларираните групови паметници на културата и е отразено

в графичната част на Общия устройствен план на С., означена с цвят охра като защитена територия на групови паметници на културата, без режим на застрояване (режим Т. – 1в).

Според арх. П. М. в списъка на (изпратен с писмо изх. № 4469 от 22.08.1986 г.) на декларираните групови паметници на културата не е записан квартал 383, поради което посочва, че имотът не е включен в ГНКЦ - ансамбъл. Пояснява, че имотът попада в територия на концентрация на обекти на културно – историческото наследство (К.), която обхваща различни устройствени зони и терени и/или части от тях, в които попадат индивидуални и групови паметници на културата.

Съдът приема, че имотът се намира в територия за защита на културно -историческото наследство (К.) по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 7 ЗУЗСО и по – конкретно в защитена територия на групови паметници на културата, без режим на застрояване (режим Т. – 1в), което се установява от графичната част на Общия устройствен план на С..

Посочената територия се дели на три вида според т. 54, т. 55 и т. 56 от Приложението към чл. 3, ал. 2 ЗУЗСО, а именно: територии с концентрация на обекти на К.; културно – исторически резерват и охранителна зона на културно – исторически резерват.

Според т. 54 от Приложението към чл. 3, ал. 2 ЗУЗСО територията с концентрация на обекти на К. обхваща различни устройствени зони и терени и/или част от тях, в които попадат индивидуални и групови културни ценности. Същата се означава с оранжев контур в графичната част на О. на С.. Съгласно чл. 5, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за одобрение и приложение на общия градоустройствен план на С. се обособяват терени за специфични нужди (Т), предназначени за паметници на културно-историческото наследство, означени като (Т.).

Видно от легендата на графичната част (отнасяща се за културно историческото наследство) на О. на С. е отбелязано, че с цвят охра се означават защитена територия на групови паметници на културата, без режим на застрояване (режим Т. – 1в), а с оранжев контур се отразяват груповите паметници на културата. Видно от графичната част настоящият имот, за който е издадено разрешението за строеж, попада в оранжевия контур и с цвят охра, поради което съдът достига до извод, че същият се намира в границите на групова недвижима културна ценност (ГНКЦ).

Действително по делото не се представи акт, установяващ обявяването или декларирането ГНКЦ, в който да попада процесният имот. Това е така, тъй като приложеният списък от 1986 г. (гр. 43) не се отнася за процесният имот (имотът не се намира по протежението на [улица](сегашно наименовани [улица]– [улица], не е контактен или съседен с площад Руски паметник и не се намира в посочените кв. 295, 310, 311, 296, 299). Установяването на принадлежност на имот към ГНКЦ не е ограничено единствено до представянето на съответния акт обявяването или декларирането ГНКЦ, а е възможно и с други доказателства – в случая графичната част на ОУП на С..

При така установените факти, Административен съд София - град достига до следните правни изводи:

Постъпилият протест за обявяване на нищожност на разрешението за строеж е допустим, тъй като нищожност може да се претендира без ограничение във времето - чл. 149, ал. 5 АПК. В конкретния случай протестът е подаден след срока за обжалване на акта, което налага да се разгледа искането за обявяване на нищожност, т. е. дали актът страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

Неоснователни са доводите на заинтересованата страна за недопустимост на протеста,

основани на разбирането, че влезлите в сила разрешения за строеж не подлежат на отмяна. Липсва норма в ЗУТ, която да предвижда, че приключването на служебната проверка на разрешението за строеж, е пречка за оспорването му като нищожно. Влизането в сила на разрешението за строеж е свързано с изтичането на сроковете по чл. 149, ал. 1 и чл. 156, ал. 1 ЗУТ, но ако то страда от порок, обуславящ неговата нищожност, не поражда правни последици и не влиза в сила.

Разгледан по същество, протестът е неоснователен.

За да е налице нищожност на оспорения административен акт следва същият да е издаден при липса на материална компетентност, т. е. от ненадлежен орган или да страда от толкова тежък и нетърпим от закона порок, че да не може да породи правни последици, т. е. да съставлява „правно нищо“.

Съгласно чл. 137, ал. 1, т. 4, б. „д“ ЗУТ строежите се категоризират от четвърта категория при реконструкция и основен ремонт на строежите от тази категория (жилищна сграда със средно застрояване – б. „б“) и вътрешни преустройства на сградите от първа до четвърта категория, с които не се засяга конструкцията им.

Процесната сграда е със средно застрояване (с височина до 15 м.) по смисъла на чл. 23, т. 2 ЗУТ, тъй като е с кота корниз + 12,90 м. С предвидения строеж не се променя посочената кота, което се установява от неоспореното заключение на съдебно – техническата експертиза, според което проектираната част (оформянето на нов елемент на покривната плоскост) отговоря на изискванията на чл. 93, ал. 2 от Наредба № 7/2003 г., според които не се считат за издатини по смисъла на тази наредба и не се ограничават архитектурно-художествени елементи, разположени над покривната плоскост, като куполи, кули и др., когато заемат не повече от 20 на сто от застроената площ и не повече от 25 кв.м. и когато са на разстояние не по - малко от три метра от страничната граница на УПИ. В настоящия случай площта е 23,75 кв. м., а страните не са оспорили заключението на вещото лице за съответствието с чл. 93, ал. 2 от Наредба № 7/2003 г., поради което съдът приема за наличие на съответствие с останалите предпоставки: не заема повече от 20 % от застроената площ и е на разстояние не по - малко от три метра от страничната граница на имота.

Неоснователни са твърденията в протеста, че се касае за площ от 32 кв. м., тъй като това е разгърнатата застроена площта на преустроеното таванско помещение. Нормата на чл. 93, ал. 2 от Наредба № 7/2003г. касае друга площ (на покривна конструкция), а именно тази, с която се засяга съществуващата покривна конструкция. В настоящия случай засегнатата площ е 23,75 кв. м.

Строежът представлява преустройство на собствени тавански помещения в жилищно помещение в сграда със средно застрояване, като е изпълнен надзид на съществуваща покривна конструкция. Допълнително се премахва плочата между таванското помещение и жилището на ет. 4, като двете помещения се свързват със стълба. Това налага извод, че се касае за строеж, който е IV – та категория – чл. 137, ал. 1, т. 4, б. „д“ ЗУТ.

Съгласно чл. 148, ал. 2 ЗУТ разрешение за строеж се издава от главния архитект на общината. Това правомощие може да бъде предоставено на други длъжностни лица от общинската администрация съгласно § 1, ал. 4 ДР ЗУТ. В този смисъл главният архитект може да делегира своите правомощия по издаване на разрешения за строеж на главните архитекти на районите, стига те да отговарят на изискванията, посочени в тази норма. В този случай правомощията на главния архитект на района ще произтичат не пряко от закона, а от предоставената му делегация. Видно от т. 7.14 и т.

7.15 на Заповед № РА50-395 от 14.06.2017 г. на главния архитект на Столична се установява, че на главните архитекти на районите са предоставени правомощията да одобряват инвестиционни проекти и да издават разрешения за строеж от четвърта категория. Това обосновава извод, че оспореното разрешение за строеж е издадено от компетентен орган - главният архитект на район „Т.“ към Столична община.

Не са основателни доводи, че се касае за нов етаж. Съгласно § 5, т. 47 ДР на ЗУТ „Етаж“ е част от сграда или постройка между две последователни подови конструкции. В настоящия случай оформянето на нов елемент на покривната плоскост се извършва в равнината на съществуващия тавански етаж. Горното води до извод, че строежът се отнася в собствените на Е. В. тавански помещения и липсва надстрояване върху чужда собственост. В този смисъл не е необходимо сключването на договор в нотариална форма, с който да се учреди правото за надстрояване. Дори хипотетично да се приеме наличието на надстояване, а това не е така, то правилата на чл. 183, ал. 1 и ал. 2 ЗУТ, уреждащи сключване на договор с нотариална форма целят да се уредят предварително имуществените отношения със собственика/съсобственика на поземления имот. Неспазването на тези правила се уреждат съгласно чл. 72 – чл. 74 от Закона за собствеността и не може да са основание за нищожност на разрешението за строеж, още по – малко при дадено изрично дадено писмено съгласие на останалите собственици от етажната собственост.

Не са допуснати нарушения на формата на акта, тъй като същият е в писмена форма и съдържа фактическите и правни основания за неговото издаване.

В производството не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречия с материалния закон, които да доведат до най – тежкия порок на разрешеното строеж.

В протеста е посочено, че инвестиционният проект не е в съответствие с предвижданията на действащия подробен устройствен план и правилата и нормативите за разполагане на застрояването, но не сочи в какво се изразява това несъответствие. По делото е приложена комплексен доклад, съставен от регистрирана фирма – консултант (Б.И.С. И.“ Е.), съдържащ оценка за съответствието на инвестиционните проекти е и съвместимостта им с предвижданията на ПУП – чл. 142, ал. 5, т. 1 ЗУТ. Следва да се отбележи, че не се оспорва този документ, а и не са изложени конкретни доводи за несъответствието с ПУП, поради което съдът намира, че инвестиционният проект е в съответствие с предвижданията на действащия ПУП.

От приложеното конструктивно обследване, извършено от правоспособно лице, се налага извод за извършено обследване по реда на чл. 176в ЗУТ, поради което не е нарушена разпоредбата на чл. 148, ал. 13 ЗУТ. От съдържанието на документа се налага извод, че е спазен редът за извършване на обследването на строежите, съдържащ се в глава трета от Наредба № 5 от 28.12.2006 г. за техническите паспорти на строежите.

Съгласно т. 10 от Приложението към чл. 3, ал. 2 ЗУЗСО в зоната на стария градски център (Ц 2) кота корниз се доказва с работен устройствен план (РУП). Посоченото се отнася единствено до случаите при промяна на кота корниз, а в настоящия случай тази кота си остава същата, поради което е безпредметно изработването на РУП.

Според § 5, т. 82 ДР ЗУТ „защитени територии за опазване на културното наследство“ са единичните и груповите недвижими културни ценности с техните граници и охранителни зони, съобразно режимите за опазване, определени с акта за тяхното деклариране или за предоставяне на статут. В настоящия случай имотът, за който е

издадено разрешението за строеж, се намира в защитена територия на групови паметници на културата, без режим на застрояване (режим Т. – 1в). Между страните няма спор, че не е налице съгласуване на одобрените инвестиционни проекти и разрешението за строеж с Министерство на културата по реда на чл. 84, ал. 1 във вр. с чл. 83, ал. 1, т. 2, б. „а“ ЗКН. Това нарушение не води до нищожност на разрешението за строеж, тъй като този порок не е толкова тежък. Обсъжданото нарушение на процесуалните правила (липсата на съгласуване на инвестиционните проекти с Министерство на културата) следва да се преценява, като се вземе предвид дали са нарушени материалните разпоредби, недопускащи извършването на такъв строеж в тази защитена територия. Това е така, тъй като тежестта на нарушението на процесуалните правила следва да се преценява от гледна точка дали нарушението е довело до недопустим „краен резултат“. В случая не е забранено извършването на подобни строежи в обсъжданата защитена територия, поради което наличието на такъв строеж не е в противоречие със закона. Допустимостта на такъв строеж в тази територия означава, че нарушаването на правила за съгласуване не води до най-тежкият порок – нищожност. С други думи, нарушението на правилата на съгласуване не е довело до наличието на строеж, който е забранен в тази зона, т. е. не е налице съществен порок, водещ до нищожност.

Горното води до извод за неоснователност на протеста, тъй като липсват твърдените пороци, водещи до нищожност на оспорения акт, поради което на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК протестът следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на делото и разпоредбите на чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК прокуратурата следва да заплати направените разноски от ответника и заинтересованата страна.

В случая ответната страна е направила разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, което е съответно на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП. Направени са разноски и за допуснатите експертизи, които са в общ размер на 440 лева (няма представен списък за разноски).

Направените от заинтересованата страна разноски са в общ размер на 2 240 лева (1040 лева – депозит за експертиза и 1200 лева за адвокатски хонорар). В договора за правна помощ е уговорен адвокатски хонорар в размер на 1000 лева без ДДС, който е платен, видно от съответното банково извлечение. Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатския хонорар. В чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е предвидено, че за дела по ЗУТ минималният размер е 900 лева, а в § 2 ДР на Наредбата е посочва, че за регистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. В настоящия случай адвокатът е регистриран по ДДС, поради което дължимият хонорар е 1200 лева. Освен това делото е сложно от фактическа и правна страна, като са изслушани три експертизи и са проведени няколко заседания.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ протеста на прокурор при Софийска градска прокуратура, с който се иска

обявяване нищожността на разрешение за строеж № 41 от 08.07.2019 г., издадено от главния архитект на район „Т.“ към Столична община.

ОСЪЖДА Софийска градска прокуратура да заплати на Столична община сумата в размер на 540 лева, представляваща направени разноси по делото.

ОСЪЖДА Софийска градска прокуратура да заплати на Е. Й. В. сумата в размер на 240 лева, представляваща направени разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: